

φέρανε νὰ τὴν θάψουν ἐδῶ ἔς τὸ ῥημοκλήσι... Ὁ νέος ἀν' ἔμαθε τὸ θάνατό ἐκείνης, ποῦ μὲ μιὰ ματιά της ἐγλύκαινε τὴ ζωὴ του, δὲν ἔμπορεσε πλεῖα νὰ ζήσει καὶ σὲ λίγαις μέραις ἐπέθανε ὁ δύστυχος ἀπὸ μαρᾶζι, κ' ἄφησε παραγγελίαν ἔς τοὺς γονεῖς του νὰ τὸν θάψουν σιμὰ μ' ἐκείνη ποῦ ἀγαποῦσε, σιμὰ μὲ τὴ Μαγδαληνῆ, ποῦ γιὰ τὴν ἀγάπην του ἔχασε ἡ δόλια τὸν κόσμον... Κι' ἐδῶ, καπετάνιο μου, εἶνε θαμμένοι οἱ ἄτυχοι νέοι, ἐδῶ, ποῦ κάθε νύχτα φιλοῦνται τὰ κυπαρίσσια ποῦ τοὺς ἰσκιάζουν, κ' ἀφίνουν ἀπὸ τὰ βῆθη τοῦ τάφου τοὺς φοιτῆ κατάρρα γιὰ ἐκείνους ποῦ τοὺς ἐχώρησαν ζωντανούς...

— Οἱ δύστυχοι! κλαίοντες ἀπὸ συγκίνησι εἶπεν ὁ καπετάνιος. Λυπητερὴ ἱστορία... ἀλλὰ τί θὰ κάμης ἐσὺ, Παναγιῆ, νὰ μείνης ἐδῶ;

— Θὰ ποτιζῶ μὲ δάκρυα, ὅσο ἔχουν τὰ μάτια μου, τὰ κυπαρίσσια καὶ θὰ ζητῶ συγχώρησι ἀπὸ τὰ θύματα ποῦνε ἐδῶ θαμμένα.

— Γιατί;

— Γιατί... εἶμαι, καπετάνιο, ὁ φωνηᾶς τῆς Μαγδαληνῆς... τῆς ἀδελφῆς μου!...

Ζάκυνθος

ΑΝΔΡΕΑΣ Α. ΑΒΟΥΡΗΣ

Η ΝΗΣΟΣ ΧΙΛΟΗ

Ἀπὸ ἀμνημονεύτων ἐδῶ βρέχει χρόνων. Βροχὴ χλιαρὰ μετὰ μονοτόνου καταπίπτει πατάγου, ἡρέμα.

Ἀθορύβως τὰ μαλακὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὀκεανοῦ κύματα κινοῦνται· ἀμαυροῦνται τὸ γλαυκὸν αὐτῶν χρώμα παρὰ τῆς μελαγχολικῆς ταύτης καὶ χλιαρᾶς νήσου τὰς ὀμιχλώδεις ἀκτᾶς.

Πρὸς μέγαν ἐπὶ λευκοῦ οὐρανοῦ ὀπάλλον ὁμοιάζει λίθον τὸ φωτίζον, διὰ μέσου τῆς πιπτούσης βροχῆς, τὴν Χιλόην ἄστρον.

Οὐδὲν σταθερὸν, οὐδὲν πάγιον ὑπὸ τὸν ὄμβρον τοῦτον τὸν προαιώνιον. Τέλμα ἀπέραντον τὸ ἔδαφος εἶνε, παιδικὸς δὲ τὸ ὕψιστον θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκριζώσῃ τῶν δένδρων βραχίων.

Οὐδὲν ὠρισμένον, σχῆμα σαφὲς οὐδὲν ἀπὸ τῆς γῆς ἐξατμιζόμεναι, ἀναθυμιάσεις θερμαί, τὸ περιέργον περιβάλλουσι δάσος· βλέπει τις ἔμπροσθέν του ὀμίχλην καὶ σχήματα δένδρων συγκεχυμένα ἐν ταύτῃ.

Πτέριδες ἐδῶ δενδροφυεῖς, ὁποῖαι ἐπὶ τῆς ἀρχεγόνου τῆς σφαίρας ἐφύοντο ἐπιφανείας, ἀμφιλαφεῖς ὑψοῦνται καὶ τὰ πυκνὰ ἐπ' ἀπειρον ἐξαπλοῦσι φυλλώματα. Ἐκ τῆς βροχῆς ἐκεῖ ἀποστάζουσαι κλιματίτιδες τὰς μακρὰς καταπρασίνους κόμας, ἀφ' ὑψηλῶν κατερχομένας κλάδων, πρὸς ἄλλων φυτῶν τοὺς κλώνας συμπλέκουσιν, οὓς δὲν δύναται τις ἐν τῇ ὀμίχλῃ νὰ διακρίνη.

Καὶ βρέχει· οὐδενὸς πτηνοῦ ἢ διάβασις τῆς ἡσύχου βροχῆς τοὺς λεπτοὺς ἰστοὺς δια-

σπᾶ, οὐδὲ δορκάδος τοὺς βεβαρυμένους ὑπὸ τοῦ ὕδατος κλάδους ἀνακουφίζει τὸ ἄλμα.

Μαλακίου τινος μόνον κινήσεις, ἐν τῇ πυκνῇ ταύτῃ βλαστῆσει, δύναται τις νὰ ἴδῃ ἢ ὑπὸ τὰ στιλπνὰ καὶ πλατεῖα φύλλα τὰ ἐκτεινόμενα ἐπὶ τῶν λιμναζόντων ὑδάτων, τὸ ὄστρακον ἐρπετοῦ τινος, ὄντος περιέργου παρωχημένων αἰώνων, τὸ ὅποῖον περιφρονήσασα δὲν ἀναπλάττει πλέον ἢ φύσις.

Ἄγνοῶ διὰ τί, πλὴν ἐπεθύμουν νὰ κλαύσω ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ, νὰ κλαύσω ἀνευ οὐδενὸς λόγου, διότι θλίψεις δὲν ἔχω, καὶ ἐπὶ τῶν παρεῶν μου τὰς μικρὰς αὐτῆς μετὰ τῶν δακρύων μου ψεκάδας ἢ συνεχῆς αὕτη νάναμιγνύη βροχῇ.

Ἐπὶ μακρὸν ἐπεθύμουν νὰ κλαύσω τοσοῦτο, ἐφ' ὅσον ἡ βροχῇ θὰ πίπτῃ ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης τῆς μελαγχολικῆς, ἔνθα προαιωνίως βρέχει, ἐπὶ μακρὸν, ἐφ' ὅσον θὰ βρέχῃ εἰς τὴν Χιλόην, τὴν περιβαλλομένην ὑπὸ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὀκεανοῦ, τὴν μελαγχολικὴν καὶ ὀμιχλώδη νήσον.

(Εἰκὼν Ἰουδῆ Gautier, μετὰφ. I. A. Ζυγομαλά).

Α. ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

Ὁ κ. Μ. Λάμπρος καὶ ὁ κ. Ι. Βαλαωρίτης ἐξέδωκαν πρὸ τινων ἡμερῶν εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους ἅπαντα τὰ ἔργα τοῦ κορυφαίου τῶν νεωτέρων ποιητῶν τῆς Ἑλλάδος Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου. Ἐκ τῆς ἐκδόσεως ταύτης ἀναδημοσιεύομεν δύο τρυφερώτατα καὶ περιπαθέστατα ποιήματα, ἐκ τῶν διὰ πρώτην φοράν δημοσιευομένων ἐν τῇ νέα ταύτῃ ἐκδόσει.

ΤΟ ΔΑΚΡΥ

Μὴ μὲ σπαράξῃς ἀσπλαχνῆ,
Μὲ τὰ παράπονά σου.
Μὴ μὴ ποτιζῇς ἀλοή.
Μὴν κλαῖς, μὴ μοῦ πικραίνεσαι...
Γιατὶ κάθε ματιά σου.
Πάντα τὸ δάκρυ νὰ τὴ σβῆ;

Πές μου τί θέλεις, ἀπιστῆ;
Γιατὶ, χολή, φαρμάκι
Θὰν' ἡ ἀγάπῃ σου γιὰ μέ;
Γιατὶ κ' ἐγώ, ψυχουλά μου,
Νὰ μὴ χαρῶ λίγακι
Μιὰν ὥρα ξάστερῃ μ' ἐσέ;

Κ' ἐσὺ πικρὰ μ' ἐκύτταζες
Ἄχνην σὺν πεθαμμένην.
Καὶ σὺν τὸ μάρμαρο βουδή.
Ἄγάπῃ, ὡσὰν νὰ μῶλεγες.
Ἄγάπῃ, ποτισμένη
Μὲ τέτοιο δάκρυ, πάντα ζῆ.

ΤΟ ΦΙΛΙ

Τὰ φύλλα βλέπεις τῆς ἐτιᾶς
Πῶς πέφτουν μαραμμένα;
Ψυχὴ μου, μῶλεγες πικρὰ
Μὲ μάτια δακρυσμένα.

Πῶς φεύγει, βλέπεις, τὸ νερό,
Τὰ νέφη πῶς πετοῦνε.
Πῶς ἡ δροσοῦλα τῆς αὐγῆς,
Οἱ κρίνοι πῶς περνοῦνε;

Ναί, πές μου, πές μου, σὰν αὐτὰ
Κ' ἡ ἀγάπῃ μας θὰ σβύσῃ
Σὰ λουλούδο θὰ μαραθῆ,
Σὰν ὄνειρο θὰ ζήσῃ;

Κ' ἐγώ σ' ἀγκάλιασα σφιχτὰ
Καὶ σὴφραξα, ψυχὴ μου,
Τὰ χεῖλῃ μ' ἕνα φλογερὸ
Κι' ἀπέραντο φιλί μου.

Καὶ τότ' ἐπίστεψες καὶ σὺ
"Ὅτ' ἔχει κ' ἡ ζωὴ μας
Μια μόνῃ ἀθάνατῃ στιγμῇ
Κλεισμένη ἔς τὸ φιλί μας

Μιὰν ὥρα πῶψυγε κρυφὰ
Τοῦ Χάρου τὸ δρεπάνι
Κι' ὄπ' ὅσο κ' ἂν πετᾶ γοργὰ
Ποτὲ δὲ θὰ πεθάνῃ.

Η ΕΝ ΜΟΣΧΑ ΕΚΘΕΣΙΣ

Πρὸ τινων ἡμερῶν ἤρξατο ἐν Μόσχῃ ἡ γαλλικὴ ἐκθεσις, ἣτις προμηνύεται κατὰ πάντα λαμπροτάτη. Ὁ ἐν Πετροπόλει ἀνταποκριτὴς τοῦ «Διπλωματικοῦ Μνημονος» ἐπιστελλεὶ αὐτῷ ὅτι θαυμάσια ἀποτελέσματα προαγγέλλει κυρίως τὸ ἀλγερινὸν τμήμα, ἐν ᾧ θὰ ἐκτεθῶσιν ὑπὸ Ἀράβων ἐνδεδυμένων τὴν γραφικὴν αὐτῶν στολὴν, κομφοτατοὶ ἀραβικοὶ οἰκισμοὶ. Ἡ ἐταιρία τοῦ Ἐδίσων παρασκευασε γιγαντιαία ἔργα τῆς ἠλεκτρικῆς, ἅτινα θὰ καταστήσωσιν ἐπιβλητικὴν τὴν θεαν τοῦ μηχανικοῦ τμήματος. Ἐν γένει πάντα τὰ τμήματα θὰ παρουσιασῶσιν ἐξαιρετικὴν μεγαλοπρέπειαν, ἰδίως δὲ τὰ τῶν ὠραίων τεχνῶν, ὅπερ διευθνεῖ ὁ καλλιτέχνης κ. Δραμάρ. Ἀλλὰ καὶ τὸ αὐτοκρατορικὸν μουσεῖον ἐν Πετροπολεὶ θὰ συμμετάσχη τῆς ἐκθέσεως ἀποστέλλον ὠραιότατας τινὰς εἰκόνας τῆς γαλλικῆς καλλιτεχνικῆς σχολῆς.

Η ΟΔΟΠΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ ΗΘΟΠΙΟΥ ΓΚΕΙΤΟΝ

Ὡς γνωστὸν πολλοὶ ἐσχάτως ἐξετέλεσαν ὁδοπορίας μακρὰς. Μία τῶν μᾶλλον περιέργων ὁδοποριῶν εἶνε ἡ ἐσχάτως γενομένη ἐν Ἀμερικῇ παρὰ τῆς ἠθοποιοῦ κυρίας Ζωῆς Γκέιτον, ἰσπανίδος τὴν καταγωγὴν. Ἡ κυρία αὕτη διήλθε περὶ ἐντὸς 213 ἡμερῶν τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ Ἁγίου Φραγκίσκου μέχρι Νέας Ὑόρκης, συμποσομένην εἰς 3,395 μίλια, καὶ τοῦτο ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος κατὰ 15 ἡμέρας βραχυτέρου τοῦ συμφωνηθέντος. Εἰς τὸ τέλος τῆς ὁδοπορίας ταύτης ἡ κ. Γκέιτον εὐρίσκειτο ἐν λαμπρᾷ ὑγιεινῇ καταστάσει. Ἐβάδιζε κατὰ μέσον ὄρον 20 μίλια. Μεταξὺ ὁμῶς Νέολας καὶ Τόβας διήνυσε 40 μίλια ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἡ κ. Γκέιτον μόλις ἀφικομένη ἐν Νέῃ Ὑόρκῃ παρέλαβε τὸ ποσὸν τῶν 15 χιλ. δολαρίων, τὰ ὅποια ἐπὶ τῇ ἐπιτυχεῖ ἐκτελέσει τῆς ὁδοπορίας αὐτῆς ὑπερχρεοῦντο νὰ καταβάλωσι κύριοί τινες ἐξ Ἁγίου Φραγκίσκου.

(Journal d'Hygiène)